

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronkint 10 kr-ért közöltnak.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr
Fél évre . . . 3 frt — kr
Negyed évre . . 1 frt 50 kr
Külföldre 1 évre 8 frt — kr
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak térfogatáért 4 krajczár.
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bélyeg-díj fizetendő.

Pályaválasztás.

(Néhány üszinte szó a szülőkhöz.)

Maholnap beköszönt az új tanév. Az a pár heti időköz, a mely attól elválaszt, mindenestre a legnagyobb gondot fogja adni a szülőknél arra nézve, hogy gyermekeiket minő életpályára szánják.

Midőn pályaválasztásról van szó, nagyon megfontolva lehet csak tanácsot adnunk azoknak, a kik szeretett csemetéjük sorsát annyira szívükön viselik; mert egy egész életnek irányt szabni, utat jelölni nem kis feladat akkor, ha szívünkön viseljük egy jövő értelmes generációnak sorsát. Nem akarjuk úgy tekinteni azt, mint a parittyába tett követ, a melyet eldobunk a nélkül, hogy további sorsával törődnénk; hanem delejtűt akarunk adni, a mely egy kedvező széllel utnak induló hajón irányt tudjon szabni s biztos utmutató legyen a lét küzdelmei között.

A szülőkhöz van egy pár komoly szavunk. Ma, midőn a kenyérkeresetnek és az életpályának ezer neme áll előttünk, igen sajátos tünemény az, hogy a pályaválasztás sokkal nagyobb gondot ad a szülőknél, mint adott régen, ama „jó világban“, midőn két kasztrendszer között kellett választani, melyeknek egyike törvénycsinálás, másika pedig az östermelés volt.

Már ma azonban, midőn az ur nem születik, hanem lesz, és pedig minden esetben esze után, sokkal nehezebb dolog olyan állást kiérdemelni a társadalomban, a mely biztos jövőt és tekintélyt adjon. És pedig annál nehezebb lesz ez a feladat, mentől többen iparkodnak ugyanazon célra törekedni, t. i., hogy urrá lehessenek.

Minden nemzetnek megvan a maga sajátága a pályaválasztásban. Az angol a gyárakban és a tengeren érzi otthon magát; a francia legjobban áhitozik a csendes hivatal, a német a tiszti kardbojt után. Mi ösidőktől fogva speciális hajlamokkal bírnak; csak a nem régebbi időben is táblabíró és fiskálisra aspiráltunk s az a rész pedig, a mely a kettő közül egyikhez sem vált be, fölcsapott kliensnek, s így képeztünk csendeskén jogállamot. Ez, míg egyfelől a mellett bizonyított, hogy jogérzékünk igen ki volt fejlődve, másfelől élénken mutatta azt, hogy a perelési viszketeg nagyon is megvolt bennünk.

Most azonban odáig jutottunk, hogy kliens nem igen akad közöttünk, ellenben reá jöttünk arra, hogy nálunk is az idő pénz, a melyet hasznos munkával lehet legcélszerűbben értékesíteni. Ha nem a munka nemében ugyan csak válogatunk ám! Egy sajátos balfogalom, hogy úgy mondjuk, társadalmi ragály, kerítette hatalmába nemzetünket. Míg a sajtó évek óta teleforokkal lármázik, mi magunk pedig uton-utófélen hirdetjük, hogy a nemzettest törzsét, a melytől hazánk jövő jobbító és felvirágzása függ, egy értelmes, művelt és szorgalmas iparososztály képezheti csak: addig sajnálattal kell tapasztalunk, hogy nemcsak az uri osztály, hanem maga az iparososztály is nyakra-főre arra törekszik, hogy gyermekeiből hivatalnokot, tanárt, ügyvédet és doktort faragjon. Mintha csak már eme pályákon kívül meg se lehetne élni Magyarországon!

Sok szülő egészen a balgaságig megyen ama kicsinyes és nevetséges hiúságban, hogy gyermekét minden áron tudományos pályára

készíthesse. Sok olyan gyermek, a ki alig rendelkezik annyi értelemmel vagy szorgalommal, hogy az iskolában előadottakat megérthesse és sok olyan gyermek, a ki hajlmainál fogva egyáltalán nem alkalmas a tanulásra, minduntalan ezt hallja otthon szülőitől: „No megállj, ha nem tanulsz, mestersegre adlak. Majd megtanítanak ott téged!“ Mintha az iparososztály valami lenézett, megvetésre méltó társadalmi kaszt volna s a jámbor iparosok csupa emberevő mohikánok!

Igy aztán a gyermek egy rémképet alkot magának eme tisztességes foglalkozásról s jól vagy rosszul iparkodik megfelelni feladatának, nehogy iparost csináljanak belőle. Elvégez egy pár gymnasialis osztályt, egy-egy classist ismét, s lehet, hogy mielőtt még az érettségi vizsgálatokig jutna, ő is beleun a tanulásba, a szülő még jobban az ok nélküli költsékezésbe; felnőtt koránál fogva már az iparos-pályára nem léphet, már csak azért sem, mert az iránt meglehetősen csak ellen-szenvet öntöttek belé. S mi lesz belőle? Szaporítani fogja a szédelgők és a pletetárok számát.

De vegyük a jobbik, vagy ha úgy tetszik, a legjobbk esetet.

Elvégi a középiskolát, nagy áldozatok árán az egyetemi tanfolyam valamelyik szakát: pl. a jogi facultást. Ekkor a szülő nagy költséggel felnevelt csemetéjük érdekében megmozgatnak minden fát; sorra vesznek minden tekintetes, nagyságos és méltóságos urat, a kiknek révén valami dohos-levegőjt irodában egy kis díjas, avagy épen díjtalan, gyakornokságot eszközölhessenek ki. A mi-

A „Székelyföld“ tárczája.

Hogy káromkodott a marquisnő?

(Franziából.)

Miután e szép tavaszi nap ünnepiesen hangolta őnt, asszonyom, elmondom önnek azt a két kis történetet, melyet Lionne marquisnő beszélt nekünk. Hiszen ismeri azt a kedves, derék öreg asszonyt, ki szereti az ifjúságot másoknál, miután az övé már elmúlt, a ki sohasem szomorkodik, sohasem duzzog, mindig előzékeny, szíves és elnéző. De ha nem is látták volna, mégis ismernék: ő az, mindenki tudja, kit Pailleron „A hol unatkoznak“ című darabjában Réville asszony személynében színpadra hozott. Bemutatta a marquisnő minden előnyét, de hibáját nem. Mert neki van ám hibája is, még pedig olyan nagy, hogy alig merek róla beszélni. Elhinné azt, asszonyom, hogy a marquisnő káromkodik? Igen, a ki annyira kedves és szeretetreméltó, ki gyermekek módjára tud eljátszani órákon keresztül, akárhányszor felkiált: „Millió ördög!“ vagy: „Ördög és pokol!“ sőt még azt is mondja: „Az ebadta!“

Ez valóban rendkívüli dolog.

De ő azon csodálkozik, hogy ezen valaki csodálkozik.

„Ugy van, — mondja — régi szokás, melyhez ragaszkodom, első sorban azért, mert régi, és aztán, — folytatja tréfásan — mert egy napon a

lehető legnagyobb veszélyből mentett ki, melybe nő kerülhet.“

Im, ez a história, melyet Lionne asszony nekünk elmesélt.

Öreg asszony létemre sem vagyok igen komoly, mint kis leány pedig — ah! mily rég, rég elmúlt idő az! — én voltam a legvadabb ördög, ki valaha lépék után futkosott, ki ruhájából, szoknyáiból egész darabokat hagyott a bozót és tuskák között; de ez nem gátolt abban, — az ördögbe! hallgassanak hát, tízenégy éves koromban! — hogy kissé összerendezzenek, ha megláttam a zsinoros, mentekötéses nyalka buszárt hosszú kardjával. Az irta életemben a legelső románcot. Oh, azok a románcok, melyek sirtak a nagy szerelemtől, fölérnek a mai kor dalaival, melyek ez érzelmen csak nevetni szoktak már.

Barátnőim persze ép oly pajzánok voltak, mint én, és bizony alig találhatnátok oly kalitot, melyben több a csicsergő, turbékoló, kacagó madár és galamb, mint a mennyit az orsolyaszűzek zárdája rejtett, hol eltökéltem magamban, miszerint apáca bizony sohasem leszek.

Roppant pajkosak voltunk, tessék elhinni!

A mai fiatal leányok már fiatal asszonyokhoz hasonlítanak. Eh, a csunyak! Hogy megtréfáltuk a jó öreg nénét, ki négy éven keresztül burnőt helyett mindig apróra törött faszenet tubákkolt, melylyel szelenczét minden reggel gondosan megtöltöttük!

Megszokta a szénport és távozásunk után bizonyára azt mondotta: „Oh! milyen rossz burnót!“

Szegény néne! nagy orra egészen vörös volt.

Kivált este már épséggel nem fértünk a bőrkben. A lefekvés ideje a szaladgálásra buzdít. Sikerült a hálóteremből feltűnés nélkül kiosonunk; behatoltunk a nagy és sötét kertbe, chokoládét, kávébonbons-okat és egyéb nyalánságokat vittünk magunkkal, felkuszunk a fák ágai közé és ott főztünk chokoládét, melyet nagy diadallal meg is ittunk éjnek idején. Meg sem tudom mondani, hogy mily nagy volt akkor örömünk. De azért nem épen ez volt a legnagyobb boldogságunk.

E városban, hol zárda volt, kaszárnya is volt. Nem épen célzatosan épült. Miután kertünk falai jó magasak voltak, egyenruhát persze sohasem láttunk; de ha nem láthattunk is, mégis hallottunk.

A tisztek és katonák — már hiába, a leányok vonzzák a férfiakat — a fal tulsó oldalán sétáltak és mi — istenemre mondom — hallgatóztunk.

Szép dolgokat hallottunk.

Miután ép háborús idők jártak, a harezból hazakerült vagy harcra készülő hadfiak nemcsak szabadon, de néha tulságos élénken is beszélgettek. Szörnyű dolgok, de mulatságos.

Oh! valóságos káromkodás! Nehányat megjegyeztünk magunknak.

Egy napon, a miut a kertben sétálunk, Sabrap

niszteri bársonyszékről álmodozó csemete csak most látja, hogy még mennyi küzdelem áll előtte, míg egy kis hivatalocskához juthat! Mennyit kell hajlongani, nagy urak előszobáiban várakozni, míg végre egy 600 frtos hivatal, mintegy olyan pihenőhely, jut a számára, a melyből a protekció évek mul-tán fogja talán kimozdítani, hogy az 1000, 1200 frtnál, mint végeznél megállapodjék!

Mit mondjunk az orvosról és ügyvédről? Bizony ezeknek is sok esztendő kell jól-rosszul leélniök, a míg akár a medicina, akár a judicia révén „csoda-doktor” hirnévre ver-gődnek.

Ez a rövid, vázlatos, de nem tulzott sötét képe annak a jövőnek, melyről a szülők csak nagyon későn nyerhetnek keserű tapasztalatot.

Mig nagy költséggel végzett ifjaink háromszáz forintért gyakornokoskodnak, addig egy szorgalmas, értelmes iparos segéd gyá-rakban heti 15—20 frtot kereshet meg, a mi havonként 60—80 frtnak felel meg és bizo-sít az illetőnek egy független s olyan élet-pályát, a melyből józan életelvek mellett családot alapíthat s pár évi szorgalmas munka mellett tisztességes vagyona tehet szert. De egy képzett és művelt iparosnak itt csak kezdődik a pályája. Ha gyakorlati képességéhez megfelelő elméleti képességgel, iskolázottsággal bir, akkor egy gyárban mint munkavezető pár év alatt többet tehet félre, mint a mennyit ugyanazon idő alatt egy középsorsu hivatalnok, ügyvéd vagy orvos megkeresni képes. Természetesen az ilyen iparosoktól megkövetelik egy bizonyos szak-iskolának a bevégzését; megkövetelik, hogy ne csak a hazai, hanem a külföldi iparosok-kal is versenyképes legyen. S arra, hogy a külföldi iparával egy hazai iparos megismer-kedjék, nem is kell semmi költség; ő két karjában olyan pénztökrét viszen magával, a melylyel beutazhatja egész Európát; mert a hol pénzszerzés végett megtelepszik, egyuttal tapasztalatokat is szerez magának.

Mi tehát röviden összegezvén a fent elmon-dottakat, egyszerűen arra kívánjuk felhívni a szülők figyelmét, hogy ne idegenítsék el gyermekeiket az iparos pályától. Higgyék el, hogy egy jó kovács, suszter vagy csizmadia többet ér egy rossz doktornál is; higgyék el, hogy ha azon összeget, a melyet gyermekeik

taníttatására fordítanak, az iparos pályán való kiképzésre áldozzák, ez az áldozat nem vesz el, hanem meghozza gyümölcsét. Mert ha van is szükségünk tehetséges hivatalnokra, ügyvédre, van ám szükségünk művelt, hiva-tásának öntudatával bíró olyan iparos-osz-tályra is, a mely a hazai ipart valahára azon niveaura emelje, a melyen a külföldi ipara áll. Minden bennmaradt krajczár azon forintok-ból, a melyet eddig a külföld piacára vit-tünk, százszorosan kamatozni fog, és valahára s egyedül csak így mondhatjuk el a nagy Széchenyivel: »Magyarország nem volt, ha-nem lesz!«

Fejér D. Ignác.

A regále-megváltás ügyében a következőket je-lentik: A bizottság befejezte munkálatait és a pénzügyminiszter a hét elején szétküldte a meg-hívókat a jövő hó közepén megtartandó ánkétre, melyhez a miniszteriumok szakelőadóin kívül 25 személy hivatott meg, köztük több tagja az or-szág-gyűlés két házának, több főispán és néhány érdekelt fél. A kormánynak az a célja, hogy az előterjesztéseket lehetőleg gyorsan tegye meg a parlamentnek, hogy az október 15-én összehű-országgyűlés a budget letárgyalása után azonnal a regálemegváltást tárgyalhassa. Egyelőre kizáró-lag az italmérési regále megváltása kerül szö-nyegre. A vásári jog haszonvétele, mértékadó helyen anakronizmusnak, nem pedig megváltandó jognak tekintetik. Azt majd annak idején egysze-rűen meg fogják szüntetni. A hus- és malom-regále rég elavult jognak vétetik, melyet az új törvényhozás megszüntet. Az italmérési regále megváltásánál fölve lesz, hogy a megváltás köz-vetítés nélkül fog történni az állam és az érdekelt-tek közt, csak egyes bankszerű műveletekre vesz-nek igénybe nem állami közlegeket. A megváltási összeg kerek számban 180 millió forint. Ez összeg eredménye a regále 1876—1886. évi átlaghoza-déka tökécsítésének. Az átlaghozadék 9.000.000 frt. Tényleg azonban kevesebb lesz a megváltási ösz-szeg, mert 25 millió értékű regále az állam birtok-kában van és így most számba sem jö. Igen jelen-tékeny, de eddig nem ismeretes a városok, az egyházak, alapítványok birtokában levő haszon-vételek összege, melyek lekötve s így nem képe-zik adás-vétel tárgyát. Ugyanoly sok a gyám-hatóságok kezelése alatt álló. Ugy, hogy felteszik, hogy legrosszabb esetben csak 55—60 millió fog a megváltási kötvényekből piacra kerülni. A

czimletek nyilván papir-értékre fognak szólni és négy vagy öt százalékosok lesznek, de a kamato-zás még nincs eldöntve.

SZEMLE.

Vilmos császár hétfőn érkezett Kielbe s onnan nem haza, hanem híres kancellárjához, Bismarck herceghez, utazott Friedrichruhába. Ez minden esetre érdekes és jellemző befejezése a császár körútjának, ki első miniszterét most ugyanazon kitüntetésben részesíti, mint az uralkodókat, kiket meglátogatott. — A német lapok a friedrichruhei látogatás nagy jelentőségét fejtik. A Vossi-sche Ztg. e tényben a császár és a kancellár tel-jes egyetértésének demonstrálását látja, a Natio-nal-Zeitung pedig azt írja, hogy Friedrichruhe-ban a császár utazásának eredményét mérlegelték és ez az eredmény biztosítja a békét évek hosszú sorára. — A császár és a kancellár kölcsönös üdvözlése, ugy a megérkezés, mint az elutazás al-kalmával, rendkívül szíves volt.

A német császár északi körútjának csakis Ang-liát mellőzte. Most híre érkezik, hogy Vilmos császár az angol királynéval is fog találkozni. Egy londoni távirat szerint Vilmos császár e hó végén utazik Angliába. A Standard híre szerint pedig az őszszel fog találkozni Baden-Badenben Viktória királynéval.

Hire jár, hogy a czár, miután Berlinben viszo-nozta a német császár látogatását, Vilmos csá-szárral együtt meglátogatja az osztrák-magyar uralkodót egy ausztriai (csehországi) határváros-ban. E látogatást Pétervárt is nagyon valószínű-nek tartják.

Említettük mi is ama hirt, hogy a Coburg-Or-leans-család tagjai Coburg városában nagy tanács-kozást tartottak. A Temps arról értesül, hogy a tanácskozás Ferdinand bolgár fejedelem ügyével foglalkozott. Sőt a párisi Justice már azon hirt veszi, hogy a családi tanács elhatározta, hogy azt fogja Ferdinand fejedelemnek ajánlani, ne marad-jon tovább Bulgáriában. Berlini lapok közlik e hirt s noha kételyeket fűznek hozzá, mégis azt mondják, hogy a dolog nem valószínűtlen. A Nat. Ztg. kiemeli, hogy a coburg-gothai uralkodó her-czeg mindig rosszalta Ferdinand fejedelem eljárá-sát. A német sajtó ez alkalomból is hangoztatja azon meggyőződését, hogy Ferdinand még leg-főlebb pár hétig fog Bulgáriában maradhatni.

Milán király válopöréről a belgrádi Ogyc a következőket közli: „A főpapok gyülekezete, mely egy hónapnál tovább gyűlésezett itt, azon ügy-ben, mely végett egybehívatott, tagadó értele-mben határozott. A gyűlés tagjai már visszautaztak székhelyeikre.”

Eveline így szól hozzá: „Ördög és pokol! ma este szép idő van.”

A példa hatott. Mintha szikra ért volna a gyu-anyaghoz.

E perctől kezdve az egész intézet úgy károm-kodott, mint a kocsisok; és nem értük be a falon át hallott katonai áldásokkal, de felelevenítettük a hajdan hallott parasztszítkokat is; a könyvek-ből kerestük, mint fakad ki a marquis, az inas, a színész; roppant képzettségre tettünk szert.

Azt elképzelhetik, hogy nem az osztálytermek-ben, a tisztes néne füle hallatára gyakoroltuk ma-gunkat. Nappal csak a főnöknő előtt káromkod-tunk, mert ő süket volt. De mihielyt az est beállt, — ah! már nem gondoltunk többé a chokoládéra — összegyűltünk a susogó levelű nyárfa alatt és akkor aztán szépen ment a dolog, biztosíthatom önöket.

— Fene rágt a kis embere! — kiáltott de Saux Jane.

— Üsse meg a villám! — mondá Coevres Hor-tense.

És én így kiáltottam: „Ezer ördög! Ördög s pokol! Az ebadta!”

A többiek pedig: „Lánczos lobogós! Szélhordta! Ördög adta! Villám és mennydörgés!”

És elhihetik azt is, hogy csipőre szorítva kez-ünk, képzelt bajszainkat pederve, hangunkat elvastagítva, jobban megjedtek volna tőlünk, mint egy dragonyos-ezredtől.

A marquisnő, mialatt ezeket elbeszélte, ismétel-ten kacagásba tört ki, és hogy az intézeti növen-

dékek gyermekes pajzánkodásait utánozza, a ked-ves öreg valóságos élvezettel káromkodott.

Én is nevettem és így szóltam hozzá:

— Mindenesetre pompás jelenet lehetett; de még mindig nem tudom, hogy mily veszőlyből szabadult ön meg.

— Ah! kis ostoba! — mondá — mily kevés türelme van!

Aztán nevetését tartóztatva, így folytatá el-beszélését:

— Az iskola után következik a házasság. A főnöknő után a főnök. Az enyém korán elhalt. Vajjon megsirattam-e? Nem volt rossz ember. Fia-tal koromban egyedül maradván, nem voltam eléggé érett, hogy szeretőt tartsak, arra meg na-gyon is érett, hogy másodsorú férjhez ne menjek. Bemutatták nekem Lionne urat. Igen szép ka-tona. Mindjárt eszembe jutott a romáczbeli hu-szár. Nem rosszul énekelte azt a dalt. És, ördög adta! miért ne mentem volna hozzá? Harminczöt éves látszólag, de sokkal fiatalabb, kipróbált vi-tézségű, hü, mint a legmulyább, becsületére büsz-ke és Lionne ur azt az egyet is megölte, ki két-ségbe merte vonni. Végre is mit mondjak? Na-gyon tetszett nekem. Csak egy körülmény akadá-lyozott, hogy mindjárt igent ne mondjak neki. Akkoriban már regényeket is irtak; én ugyancsak sokat olvastam belőlük és ez sok bolond gondola-tot szült fejemben. Az özvegyek szomorú tapasz-talatából nekem is kijutván, ismerni akartam azon férfúnak gondolkodását és mindenek felett mult-ját, kihez a sors örökre vagy legalább kis időre

hozzá fűz. Egy este tehát, theázás-közben, így szóltam Lionne urhoz:

— Nos, igen, én szeretem önt. De kérem, mondja meg nekem őszintén, szemembe nézve, — mert ez, ugy-e bár, nem kellemetlen? — nincs semmi, de épenséggel semmi, a mit megbánnia kellene, akár ferfiun, akár nön követte azt el?

Fesztelen komolysággal, a miért mindjárt a nyakába borultam volna, így felelt:

— Semmi.

De azért elpirult.

— Egy régi kalandról megfeledeztem. Beval-lom, hogy egy nagyon, de nagyon rossz tettet kö-vettem el, vagy kellett elkövetnem.

A milyea piros volt eleinte, később ép annyira elhalványodott; már szinte bántam, hogy kérdést intéztem hozzá; csakhogy most már késő volt.

— Mondjon el mindent.

— Engedelmeskedem. Most tizenhét éve T...-ben voltam megszállva. A nagy háboru ideje volt. Egy este részegre voltunk — mert leittuk ma-gunkat, bocsánatot kérek — és akkor történt, hogy egy hadnagy, ki részegebb volt, mint a többiek, azt az indítványt tette, másszunk meg a közeli zárda falait és lépjük meg álmukban a növendé-keket és az apáczákat. Ah! ez csunya, gyalázatos dolog volt. A bor rossz tanácsadó; egyetlen egy hang sem emelkedett az indítvány ellen. Zajosan, lármázva vonultunk ki a korcsmából. Valahol kötélhágcsókat kerítettünk, felmásztunk a fala-kon és egy nagy kerten keresztül úgy futkároz-tunk, mint a haramiák az elfoglalt városban.

— Oh! — kiálték fel.

T a n ü g y .

A jellem, mint a tanítói élet és munkásság vezére
A tanító önművelődésére van-e elég tér és segédkez
nyújtva? Mi teendőjük lenne e részben az iskolát fen-
tartó közegeknek? Mik volnának ennek hathatós elő-
mozdítói?

(A kézdijárási kör gyűlésén felolvasta Nagy Károly.)

A lelünkben szunyadó erő tökéletes kifejté-
sére, habár az iskola az élet szükségleteihez mér-
ten sokféle irányban rakja le az alapot, nem elég
a tanulói élet. A tapasztalat fényes bizonyítékot
nyújt arra, hogy pályánk kezdetén, habár a szük-
séges tanulmányoknak birtokában vagyunk is,
sok tekintetben ingadozunk, sőt gyakran oly kér-
dések merülnek fel, melyeket sem az iskolában,
sem a szülői háznál nem tanulmányozhattunk s
melyekre egyedül az élet küzdelmei közepette
nyerhetünk a tapasztaltabb, jártasabb egyénektől
felvilágosítást. Az élet nagy iskolájában tevékeny-
ségünk mozgató rugója a megélhetés, az önfen-
tartás. Bármint állást foglaljunk el mint önálló
emberek a társadalomban, mulhatatlanul szükség-
günk van arra, hogy a munkásságunk köréhez
tartozó elméleti és gyakorlati ismerettel bírjunk,
mert ellenkezőleg reánk is talál a példaszó: „Ki
mihez nem ért, kontára csak annak.”

Van-e pedig a közéletben nehezebb feladat, fon-
tosabb állás a népek és nemzetek életére nézve,
mint a néptanítói? Hisz az iskola az, mely lerakja
alapkövét a nép erkölcsi életének s ez uton ké-
pessé teszi a szellemi és anyagi jólét legmagasabb
fokának elérésére.

Mint Shmiles „Önsegély” című művében
mondja: „Emberi lényünk dicsőkoszorúja a jellem
Ennél már tökéletesebb tulajdont nem szerzhe-
tünk, a mennyiben a közvélemény előtt a legszi-
lárdabb álláspontra helyez, megumesit és di-
csőit bármiféle társadalmi helyzetet is.

Negyobb uralmat gyakorol, mint az anyagi
jólét, s a vele járó megtiszteltetés ment az iri-
gyelt hírnév tövisétől. Folyvást érezhető befo-
lyást eredményez, mert hiszen a kipróbált becsü-
letességből, nyíltságból s állhatatosságból sarjad-
zik ki; pedig főképen ezen tulajdonságok bizto-
sítják a közbizalmat s szilárdítják a valódi meg-
tiszteltetést.

Emberi lényünk legnemesebb alkatrésze a jel-
lem. Ez az egyéniségekben a megtestesült erköl-
csi lényeg. Jellemes emberek alkotják a társada-
lomnak nemcsak lelkiismeretét, de minden helye-
sen kormányzott államban azok képezik annak

leghatalmasabb erőit, mert a világot főleg erköl-
csi tulajdonok kormányozzák.”

Az iskolának, illetőleg a tanítónak, első feladat
jut e fontos lelki erő kifejtésénél; sőt sokszor
egyedül reá nehezedik, mert a szülők sem példák-
juk, sem utasításuk által nem képesek gyerme-
keik jellemszilárdításának erkölcsi kiformalására.

A jellem ébredésére sokat tehet a család, meg-
szilárdulására még többet a társadalom; mert az
erkölcsi érettség csak az összes emberi erők teljes
kifejlődésével s csak a különböző életkorban való
mozgás mellett következhet be.

Ezt bizonyítja Göthe is, midőn így szól: „Csen-
des magányban érik az értelem, világ zajában
fejlődik a jellem, de alakulására és irányulására
legfőbb befolyással lehet — s kell is, hogy legyen
— az iskola.”

Hogy tehát a tanítói fontos állást kívánt töké-
letes eredményre tölthessük be, folytonos ön-
képzésre van szükségünk; nem elégedhetünk meg
azon alapismeretekkel, melyeket az egyes szakok-
ból tanulói életünkben szereztünk, hanem ezek
szélesbítése és kibővítése mellett főgondot kell
fordítanunk arra, hogy az erkölcsi jellem magas-
latára emelkedjünk s ebben helyes alapelveken
neveljük növendékeinket.

A jellem, mint a tanítói élet és
munkásság vezére. Van-e az önművelődésre
elegendő tere és alkalmas eszköze a néptanítónak, s
nyújt-e ebben segédkezet az állam vagy más,
iskolát fenntartó közeg, s mi volna e részben te-
endőjük? Ez lesz értekezésem tárgya.

Lássuk tehát értekezésem első pontjában, hogy
mi a jellem és hányféle jellemet különböztetünk
meg.

Caenning híres államférfi pályája kezdetén így
szólt: „Jellem legyen az út, melyen keresztül ha-
talomhoz juthatok; más ösvényt nem is kísérek
meg s vérmesen hiszem, hogy ez ösvény, ha nem
is a legkényelmesebb, de mindenesetre a leg-
biztosabb.”

A jellem sem velünk nem született, mint az
egyéni természet, sem nem úgy jön létre, mint a
kedély, hanem ez saját művünk, melyért felelő-
sök is vagyunk. Így tehát épen oly mértékben
hibáztathatjuk azt, kinek nincs jelleme, mint a
kinek rossz jelleme van. Az akaratból fejlődő ki
a jellem, szükséges tudnunk, hogy mi képezi en-
nek anyagszerű alapját és hány fokozatot külön-
böztesztünk meg a jellemben. A jellem anyagszerű
alapját képezik: az ösztönök, vágyak és hajlamok.

(Folytatása következik.)

Füldői levél.

Kovácsna, 1888. július 31.

Kovácsnán a füldői élet mind élenkebbé kezd
válni. A füldők fölött elterülő fenyvesekbe és
kies völgyekbe naponta történnek kirándulások.
5—6 család a „Horgász” forrásához sétál ki, a má-
sik csoport a só-füldőre meg, többön kivonulnak
a Sigmondok kertjébe és csak késő este térnek
vissza az illetők a községbe; s ez így megy majd-
nem mindennap.

Este már egyéb szórakozás kínálkozik a kíván-
csi publikumnak. A sétatéri zene egyik nap a
vajnafalvi, másnap az alsó sétatéren hívja össze a
szépnevet és a fiatal gavallérokat. Vasárnapokon
rendesen bálók szoktak lenni, melyek mind jól
sikerülnek. Az utolsó bál július 28-án este rendez-
tetett a piaci nagyeremben. A bál igen jól sike-
rült minden tekintetben. A fiatal leventék, a kék
szalaggal díszített rendezőség, nem ok nélkül fá-
radoztak, mert oly szép publikum gyűlt össze, a
minőt alig-alig reméltünk. A jókedvű fiatalság
szünetet nem igen tartva, éjfélután 3 óráig rugta,
mit a barna sereg lába alá húzott. A francia né-
gyest 30 pár tánczolta.

A díszes hölgykoszorút — a mint a rendezők-
től kivehettem — következőleg állítom össze:
Buday Gáborné, Beczö Lajosné, Dobay Ferencz-
né, Deák Sámuelné, Deák Albertné, ifj. Deák Ká-
rolyné, Deák Lászlóné, Gazda Lászlóné, Gazda
Károlyné, Hosszu Gyuláné, Izsák Józsefné, Ko-
sis Elekné, Molnár Ferenczné, Márk Mihályné,
Nagy Jánosné, Péter Károlyné és Vencz Istvánné
urasszonyok stb. stb.; Butyka Róza, Beczö Etel-
ka, Csia Mariska, Csia Lina, Deák Katinka, Deák
Lujzika, Deák Klárka, Dónáth Ilka, Gazda nő-
vérek, Hosszu Irma, Kovács Róza, Mihály Zsu-
zika, Márk Ilona, Nagy Vilma, Vencz Gizella,
Vékas nővérek stb. stb.

A tiszta jövedelem 7 frt 80 krra megy, mely

összeg sétatéri padok beszerzésére a füldői pénz-
tárba adatik át.

A jótékonycélu bál jövedelméhez mint felül-
fizetők hozzájárultak: Csia György 30 kr, Nagy
Lázár 20 kr, Bogdán Zoltán 20 kr, Czeglédi Já-
nos 20 kr, Izsák Dénes 20 krral.

A füldő-idény alatt a Hilley kis szintársulata
hat előadást tartott és megelégedve hagyta el a
füldőhelyiséget.

A Völgyi O. József szintársulata nem rég érke-
zett Kovácsnára. Az első előadást igen sikerülten
mutatta be. Julius 29-én a „Csikós” adatott elő.
A nagyterem zsufolásig telve volt; a vidékről is
többen megjelentek a vendégszereplő Egri Kál-
mán bariton hangját meghallgatni. A szereplők
általában megnyerték a nagy közönség tetszését,
mely tapsviharban nyert kifejezést. Cs.

V i d é k .

Pürkerecz, 1888. július 26.

Az erdélyi ág. ev. magyar gyámintézet az 1888.
évi június hó 29-én d. e. Pürkereczben istentiszte-
lettel egybekötve tartotta meg közgyűlését, melyet
d. n. társas-ebéd, tombolajáték és táncmulat-
ság követett.

Az ünnepi szónok Dendeli Sámuel hosszufalusi
lelkész volt, ki nagyhatásu alkalmi beszédével a
hallgatók köztetszését vívta ki. Az ünnepélyen
jelent volt szépségű közönség a templomi per-
selybe a gyámintézet javára 4 frt 50 krt adako-
zott. Köszönet érte a szónoknak és az adako-
zóknak.

A gyámintézeti közgyűlés tárgyait Szmik Gá-
bor elnök nagy gondnal összeállított évi jelen-
tése, az állandó választmányának az alapszabályok
pótlására vonatkozó javaslata, a pénztárnoknak a
gyámintézet vagyoni állapotáról egybeállított je-
lentése, a tisztviselők választása és indítványok
képezték.

A társasében mintegy 45 tag vett részt, hol
az izletes ebédet élénk társalgás és számos pohár-
köszöntő fűszerezte.

A tombolajáték a gyámintézetnek mintegy 300
frt tiszta jövedelmet hozott. Brassomgyénk s
magyar esperességünk nemeslelkű s áldozatkész
honleányai 108 darab kisorsolando tárggyal
ajándékozták meg a gyámintézetet, miért kiváló
elismerés és hálás köszönet illeti őket. Nagy ügy-
buzgalmat és áldozatkésztséget tanúsítottak jó-
lelkű uraink is a szegény egyházak és tanulók
segélyezése szent céljának előmozdítása körül,
kik számos tombolajegyet voltak szívesek meg-
venni és elárusítani. Ezek közül különösen kieme-
lendők nt. Moór Gyula főesperes, ns. Szmik Gá-
bor gyámintézeti elnök, nt. Mosznyik Gyula lel-
kész, ns. Rombauer Emil esperességi felügyelő,
tek. Lukács Károly jegyző és házigazda, tek. Tusch
Ferencz erdész urak és más lelkes ügybarátok.

A táncmulatság künn a szabadban — részint
a közbejött eső, részint a zenészeket illető csekély
jövedelem miatt — nem lehetett minden igények-
nek megfelelő. Egyébiránt minden, a jótékony-
ságot szíven hordozó és nemesen gondolkozó ur-
nőt és urat kibékíthet azon gondolat és édes tu-
dat, hogy legalább a szegény egyházak és tanu-
lók segélyezésére a gyámintézetnek 300 frt tiszta
jövedelmet hoztak, mi ily szük és kis körben
mindenesetre felette gazdag siker.

Elismerést, köszönetet érdemel Lukács Károly-
né ő nagysága, ki, mint háziasszony, sok fárado-
zása és az ebéd körüli ráfizetés által nagylelkü-
séget cselekedett. Elismerés, köszönet illeti Szmik
Gáborné, Masznyik Gyuláné, Petonszky Anna,
Gödri Mihályné, Giró Katalin ő nagyságait, kik
a tombola-jegyek, jelvények s egyéb tárgyak el-
árusítása körül kitünő sikert arattak és fényes
eredményt tüntettek fel.

Végre meg kívánom jegyezni, hogy az ez idő
szerint még őriztem alatt álló nyeregménytárgyak
tőlem, az eredeti sorsjegyek felmutatása alapján,
legkésőbb az 1888-ik évi augusztus hó 31-ig be-
zárólag átvehetők, mely határidőn túl a nyere-
gmény-tárgyak az erdélyi ág. ev. magyar gyám-
intézet tulajdonába szállanak vissza.

Fejér Gyula,
ev. lelkész és f. gy. elnök.

Különfélék.

— A határrendezés megyénkben a Kézdí-járásban
Sósmezőig haladt. Itt egyelőre szünetelni kell a
működő bizottságnak, minthogy Románia a kije-
lőlt határvonalat Csik felé jöve még nem vágatta ki.
Általában sok kalamitással kell küzdeni a határ-
rendezésnél. A szomszéd Románia nagyban „adja”
a katonai államot, de szörnyű nehézséggel
lehet vele boldogulni ebben a közös ügyben. A
nagyszabeni konferencián arra is hajlandónak
nyilatkozott, hogy az erdőkivágáshoz szükséges
munkaerőt egészen kiállítja. Jó, hogy nem ebben

történt megállapodás; különben évtizedes munká-vá fejlődött volna a határkijelölés. („Sz. N.”)

— **Tűz Ozsdolán.** Szomoru napra virradtak az ozsdolaiak csütörtökön. Egy csűrben tűz ütött ki, mely a nagy szárazság miatt gyorsan elterjedt, úgy, hogy nemsokára nyolcz gazdának állottak lángban az épületei, kik között legnagyobb károkat szenvedtek Zsögön Samu és Zsögön Kelemen. A károsultak nagy része a szegényebb néposztályból való. Biztosítva csak egy csűr volt. A szerencsétlenséget, hír szerint, gyermekek okozták.

— **Tűz Kovásznán.** Most egy éve, hogy Kovásznának egy része a tűz áldozata lett. Az akkori romlás maradványai még ma is láthatók és már ismét azon ponton állt folyó hó 2-án a község, hogy a tavalyi pusztulás ismétlődjék. Roppant hőség s dühöngő szélvihar, között tűzi láma verte fel nevezett nap reggel 7 órakor a közönséget. A falu közepén, az ugynevezett Karácsonpataka nevezetű részen ütött ki a tűz egy csűrben, melyet azonban gyorsan sikerült elnyomni. Mikor aztán mindenki nyugodt volt, hogy a vesz elmúlt, körülbelől 600—700 lépésnyi távolságra kigyult egy csűr, melytől a közelben levő épületek azonnal lángot kaptak. Mindenki azt hitte, hogy a tavalyi katasztrófa ismétlődni fog, s páni félelem fogta el a lakosságot s a fél falu kezdett hurcolkodni, hogy ingóságait megmenthesse. Sürgönyök mentesztettek K.-Vásárhelyre és S.-Szentgyörgyre az önkéntes tűzoltók után, kik meg is érkeztek dél felé, nem különben a zágoni és zabolai tűzoltók is; de a véletlen kedvezése folytán nem akadt nagy munkájuk, mert a falu lakosai előjárók vezetése alatt, félelmükből kibontakozva, óriási erőfeszítéssel láttak neki az oltásnak s 12 épület elhamvadása után sikerült a vesz továbbterjedését megátalni. Dél felé megérkeztek megyénk fő- és alispánjai, hogy egy esetleges veszély esetében intézkedjenek, azonban — hála az Égnek — erre nem lett szükség; de azért nem kevesebb a hála megyénk nagyjai iránt az atyai gondoskodásért. Az elmúlt tűzvész esetén végigtekintve, el kell kell ismernünk, hogy a községnek oka van a gondviselést áldani, hogy a nagyobb veszélytől megkímélte, mert a roppant szárazság és szélvihar mellett a fél falu áldozatul eshetett volna. Nem tudjuk részletesen felsorolni azon jeleket, kik a tűz elnyomásánál tevékeny munkásságot fejtettek ki; a helyi hatóságok minden egyes tagja jelen volt s legelső sorban az ügyes vezetésnek köszönhető, hogy aránylag ily kevés kiterjedést nyert a tűz. A tűznek egy emberélet is esett áldozatul. Egy kis 6 éves gyermek égett benn egyik házban. A gyermek valószínűleg, megijedve a tűztől, elbujt a házban s ott érte utól a halál. A romok közt megtalált hullája roppant részvétet keltett.

— **Halálozás.** Gyergyó-Szentmiklóson, ifj. Vákar Gergelyné szül. Miklós Mária folyó hó 1-én d. u. 2 órakor hosszas szenvedés után élete 36-ik évében elhunyt. Béke poraira!

— **A kézdívásárhelyi mészárosok közmegegyezés** alapján elhatározták, hogy mátol fogva a marhasnak kilóját 28 kr-ért adják.

— **Medvék** garázdálkodnak Haraly és a szomszédos községek közelében, s mint halljuk, a gazdáknak nem csekély károkat okoztak. Felhívjuk rá az illetékesek figyelmét.

— **Színészet.** A borszéki fürdőn Geröfy szintársulata folyó hó 2-án kezdte meg előadásait „Az eleven ördög” című operettel. Mint onnan értesítenek, a társulat mindig telt ház előtt tartja előadásait s általános tetszés mellett működik.

— **Nyilvános számadás és köszönetnyilvánítás.** A gyergyószentmiklósi polgári olvasókör által könyvtára javára folyó évi június hó 17-én rendezett nyári mulatság összes bevétele volt: jegyekből 40 frt 50 kr, felülfizetésekkel 7 frt, összesen 47 frt 50 kr; kiadás volt 40 frt, maradt tiszta jövedelem 7 frt 50 kr. Felülfizetni szívesek voltak: ifj. Vákar István 1 frt, Kritsa Konrád, Dendynk Rudolf, Dobribán Lukács, Lázár Z. István, Bocsánczy István, Keresztes Gerő, Urmánczy Imre, ifj. Geringer Ferenc, Czifra János, Fráncz Bogdán, Lázár Zakariás, ifj. Márdison Kristóf 50—50 krt. Fogadják mindannyian az olvasókör nevében legszívesebb s leghálásabb köszönetünket. Gyergyó-Szentmiklóson, 1888. július hó 30-án. A bizottság nevében: Kritsa Konrád, jegyző.

— **Jól őrzött fegyver.** A francia hadügyminisztérium legújabbán elrendelte, hogy a francia gya-

logság minden legénye két különböző rendszerű fegyverrel szereltesse föl. Az illető rendelet úgy intézkedik, hogy az 1886-iki modell szerint készült ismétlődő fegyverrel felszerelt csapatok az őrszolgálatra mindig a régi, vagyis az 1874-iki modell szerint készült Gras-fegyverrel tartoznak kivonulni. A „France Militaire” egy „Contusions” feliratu czikkben azt írja erről a különös rendeletről, hogy ezt a hadügyminisztérium azért bocsátotta ki, mert könnyen megeshetik, hogy a katona az őrségen az új fegyver éles töltései közül egyet elveszt. Ez a töltés pedig gondosan őrzött elvan. A titok a puskaporban rejlik, mely a robbanásnál rendkívüli erőt fejt ki, míg a durranás s a füstképződés jóval csekélyebb a most használatban lévő puskaporénál. A Lebel-puska (kisalkalibéri ismétlődő fegyver), francia lapok szerint, immár nem titok a németek előtt, mivel sikerült nekik a fegyverek közül nehányat „ellopní”. Sőt ellopták a löveget is. Csak az új, titokzatos puskaport nem tudták eddig megszerezni. Hogy tehát az új éles töltést el ne lohassa senki, jövőre két fegyver lesz a francia katonának: egy Gras s egy Lebel-féle fegyvere. Az első csupán őrszolgálatra való lesz, az utóbbit a cséllővésztnél s a gyakorlatoknál fogja használni.

— **Diszmenet és elefántok.** Münchenben hétfőn I. Lajos király születése századik évfordulóját ünnepelték. Az ünnepélyek egyik legszebb része a diszmenet volt, melyet több mint 150,000 ember nézett. Legfényesebb volt a kereskedelmet jelképező csoport; ebben, a mesés ritkaságokon kívül, tevék és elefántok is voltak láthatók. A Hagenbeck-féle állatseregletből ugyanazok a szelid állatok, melyek az állatsereglettel együtt voltak Budapesten és Bécsben is. A nyolcz elefánt egy ideig engedelmessékedett a vezetőknél, nyugodtan czammogva a diszmenetben. A csoport elvont az udvari tribün előtt, melyről a regensherceg, a herczegek és herczegnők s Gizella főherczegnő gyönyörködtek benne. Midőn azonban a menetnek ez a része a Ludvigstrasszéra ért, — körülbelől háromszáz lépésnyire az udvari tribüntől, eddig még ki nem puhatolt okokból — nagy szerencsétlenség történt. Mondják, hogy a vasiparcsoportban volt óriás sárkány láttára és a zakatoló gépek zajától az elefántok megvadultak, kitörték a sorból és a közönségnek rohantak, mire leirhatatlan rémület és zűrzavar keletkezett. A megvadult állatok végig futottak az Odeon-téren, a Brienner- és a Residenz-strasszán s a Residenztéren, s miután a szűk utakon már eléggé garázdálkodtak, befordultak az angol kertbe, mely zsufolva volt közönséggel. Óriási rémület fogta el itt is a közönséget, hogy meglátta az exotikus barmokat. Hanyatt-homlok rohant mindenki szabadba, lármázva, jajveszékelve, egymást letiporva. Az elefántok benyomták a Residenz-színház s a pénzverő-intézet kapuit s sok embert elgázoltak. Délutáni harmadfél óráig még nem fogták össze őket. A szerencsétlenségről a többi utcákban, melyeken a menet még áthaladt, nem tudtak semmit, mert az állatok kitörése által megzavart menetet csakhamar újra sorakozott s riadó „hoch” kiáltások közt folytatta útját. Csak később terjedt el a szerencsétlenség híre az egész városban.

Közzgazdaság.

Az idei buzatermés. A múlt évben — mint az a hivatalos adatok alapján konstatalva van — termelt Magyarországon 51.4 millió hektoliter buza, tehát a jó középsterű termésnél nagyobb, illetve jobb volt a hozam. E mennyiségből kivitetett 1887-ben körülbelől 15 millió hektoliternek megfelelő buza és liszt. 1886-ban gyengébb volt a termés, kivitetett 13, 1885-ben 12.63, 1884-ben 10.3, 1883-ban 11.9 millió hektoliter. 1887-ben befolyt tisztán buzáért és lisztért a külföldről körülbelől 95 millió forint, 1886-ban csak 88.1 millió forint, 1885-ben 86.4 milló, 1884-ben 75.6, 1883-ban 93.5 millió forint. — Ez évben a bevett terület 4 millió 950,000 kat. holdra van véve, ebből azonban leszámításba esik az elemi csapások következtében jelentékeny terület, mintegy 10 százalék; a learatott terület szerint mintegy 4.5 millió kat. holdra tehető, vagyis körülbelől 2.6 millió hektárra. A buza állása a legutóbbi jelentések szerint az összes területekből a következő volt: 70.1 százalék középsterű, 22.1 százalék közepén felüli és 7.8 százalék közepén alóli; múlt évben pedig aratás derekán 48.7 százalék állt közepesen, 47 százalék közepén felülin és csak 4.3 százalék közepén alulin, tehát a termés a jó középsterű termést is felülmuta. Ez évben gyengébb termésünk van a tavalyinál, de azért a jó középsterű lesz és ha az eddigi eredmények után ítélünk, ez már mintegy biztosra is vehető.

Országos ipar-értékesítés. A szegedi ipartestület kebelében működő kongresszusi és közzállalkozó szövetségi bizottság az évi szept. hó 8—9-én Szegeden országos iparos-értékesítést fog tartani, melyre hazánk összes iparostestületeit, társulatait és kamaráit meghívja. Az értekezlet főtárgyát a

közzállalkozó szövetségeknek országsszerte való szervezése fogja képezni, s tehetnek az iparosok indítványokat az ipar életét kérdéseinek megoldására is. A végrehajtott bizottság gondoskodott róla, hogy az értekezletre utazó vidéki iparosok a vasutaktól megfelelő díjmérséklésben részesüljenek.

Piaczi árak

Kézdí-Vásárhelyt, augusztus 2-án.

Buza (tisztá)	hektoliterenkint	4 frt 40 kr
„ (elegy)	„	— frt — kr
Rozs (tisztá)	„	2 frt 80 kr
„ (elegy)	„	— frt — kr
Arpa (tisztá)	„	2 frt 60 kr
Arpa (elegy)	hektoliterenkint	— frt — kr
Zab	„	1 frt 80 kr
Törökbuza	„	4 frt 40 kr
Kása (köles)	„	9 frt — kr
„ (árpa)	„	16 frt — kr
Borsó	„	4 frt 50 kr
Lencse	„	9 frt — kr
Fuszulyka	„	4 frt — kr
Pityóka (legszebb)	„	1 frt — kr
Marhahús	kilogr.-kint	— frt 32 kr
Disznóhús	„	— frt 40 kr
Juh-hús	„	— frt 24 kr
Szalonna	„	— frt 70 kr
Faggyu (nyers)	„	— frt 20 kr

Hivatalos árfolyamok a budapesti áru- és értéklőzsdén 1888. augusztus 3-án.

Magyar aranyjárdék 6%	—
Magyar aranyjárdék 4%	101.40
Magy. papírjárdék 5%	91.35
Magyar vasuti kölcsön	151.75
M. keleti vasuti államköt. I. kibocs.	98.25
M. keleti vasuti államköt. II. kibocs.	—
M. keleti vasuti államköt. III.	115.—
Magyar földtehermentesítéskötvény	104.50
M. földtehermentesít. kötv. záradékkal	104.50
Temes-bánati földteherm. kötvény	104.50
Temes-bánati földt. kötv. záradékkal	104.50
Erdélyi földtehermentesítéskötvény	104.50
Horvát-szlavon földteherment. kötv.	104.—
Magyar szőlődezmaváltásig kötvény	100.50
Magyar nyereség-sorsjegykölcsön	131.—
Tiszszabályozási és szegedi sorsjegy	125.—
Osztrák járadék papírban	81.75
Osztrák járadék ezüstben	82.50
Osztrák járadék aranyban	111.—
1860. államsorsjegyek	139.—
Osztrák-magyar bankrészevény	870.—
Magyar hitelbank-részevény	309.50
Osztrák hitelintézet-részevény	315.20
Ezüst	—
Cs. és kir. arany	5.75
20 frankos arany	9.72
Német birodalmi márka	60.25
London (2 havi váltókért)	123.20
20 márka arany	12.04

Felölös szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Ifj. Dobay János.

ÉRTESÍTÉS.

Tisztelettel tudatom a nagyérdemű városi és vidéki közönséggel, hogy folyó évi augusztus 6-tól 19-ig Kézdí-Vásárhelyt

szabászati tanfolyamot

nyitok. E kétheti tanfolyamon a legújabb divat oly meglepő módszerét tanítom be, mely igen könnyen felfogható és örökre maradandó. Egy tanítvány után a tandíj 8 frt. Helyiségül az „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet ipariskoláját nyertem meg, hol naponta reggel 8-tól 12-ig és d. u. 2 óráig 6-ig fogom az előadásokat tartani. Ugyanitt lehet beiratkozni is.

Budapesti Hacker Sidonia.

Közhirre tesszük, hogy az összes borszéki savanyuvizek

főraktárát

Kézdí-Vásárhely és vidékére nézve elvállaltuk. Egy üveg borszéki víz ára 7 kr. Nagyban vételnél kedvezmény.

Dávid Gyula és társa.

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdí-Vásárhelyt.